

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-2 У. 8/21
27.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Наташе Коцић Филиповић и Сандре Пауновић, чланова већа, са судским саветником Дамјаном Анђелковићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби коју је поднео тужилац из

кога заступа пуномоћник Драган Вукић, адвокат из Ниша, Милорада Вељковића Шпаје 1, ради поништаја става II закључка туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Републике Србије, број 071-01-3431/2020-03 од 07.12.2020. године, у предмету трошкова поступка приступа информацијама од јавног значаја, у нејавној седници већа, одржаној 27.05.2021. године, донео је

ПРЕСУД У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним закључком, ставом I диспозитива, обустављен је поступак по жалби тужиоца изјављеној преко пуномоћника Драгана Вукића, адвоката из Ниша, због непоступања Акционарског друштва “Железнице Србије” у Београду, по његовом захтеву од 13.10.2020. године, за слободан приступ информацијама од јавног значаја. Ставом II диспозитива оспореног закључка одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка, као неоснован.

У тужби поднетој, преко пуномоћника Управном суду 31.12.2020. године, тужилац оспорава законитост оспореног закључка, у другом ставу, јер није правилно примењен закон. Наводи да је дана 13.10.2020. године у складу са чланом 15. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, упутио захтев органу којим је тражио доставу обавештења информације од јавног значаја, а по ком захтеву орган власти није поступио у целости, па је дана 02.11.2020. године изјавио жалбу туженом органу. Како тужени орган није донео одлуку по жалби тужиоца то је дана 04.12.2020. године, упутио накнадни захтев за одлучивање по његовој жалби. Даље, истиче да је након подношења накнадног захтева тужени орган донео оспорени закључак којим је правилно обуставио поступак, наводећи да је орган јавне власти поступио и доставио тражену информацију. Међутим, истиче да је незаконит став II оспореног закључка, с обзиром на то да је одлуку о трошковима тужени орган морао донети у форми решења, а не закључка, а такође је неосновано одбио захтев за накнаду трошкова поступка који су трошкови били нужни и неопходни. С обзиром на наведено указује на чланове 23. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, као и на одредбе чланова 84, 85, 87, 136 и 146. Закона о општем управном поступку, као и на наводе туженог органа да нема законских разлога за усвајање захтева за накнаду трошкова, јер поступак пред Повереником не спада у категорију сложених поступака, па не захтева стручну помоћ из редова адвоката, јер се и формулари за изјављивање жалбе пред повереником могу наћи на интернет страници туженог органа. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорени закључак у ставу другом диспозитива и у овом делу врати туженом на поновно одлучивање, а туженог обавезе да тужиоцу накнади трошкове управног спора, за састав тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара, као и за судске таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и за пресуду по одмерењу Суда.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме оспорава све наводе изнете у тужби, из разлога наведених у образложењу оспореног закључка. Указује на судску праксу Управног суда у предметима у којима је одлучивано о трошковима поступка по жалби, у вези са остваривањем права на приступ информацијама од јавног значаја, односно да су одбијене тужбе против одлука туженог, којим су одбијени захтеви за накнаду трошкова поступка као неосновани у одлукама Управног суда, III-1 У. 3749/15 од 30.04.2015. године, III-27 У. 3698/15 од 18.06.2015. године, 15 У. 14753/16 од 15.12.2016. године, 24 У. 16221/16 од 10.01.2017. године, 9 У. 16217/16 од 12.01.2017. године, III-4 У. 17394/16 од 19.01.2017. године, 17 У. 3027/18 од 27.04.2018. године, 16 У. 16216/16 од 14.09.2018. године, II-3 У. 21297/18 од 20.03.2019. године, III-4 У. 7978/19 од 28.06.2019. године, 21 У. 12109/17 од 28.06.2019. године, 13 У. 15843/16 од 20.11.2019. године, III-1 У. 19346/17 од 28.02.2020. године. Истиче да су у наведеним одлукама изнети разлози због којих је тужени правилно поступио када је одбио захтеве жалилаца – тражилаца информација, за накнаду трошкова поступка по жалби, односно да је поступак остваривања права на приступ информацијама од јавног значаја једностраначки поступак и да исти није покренут по службеној дужности, већ по захтеву странке, као и да трошкови заступања нису неопходни и оправдани. У вези навода тужбе да је одлука о трошковима морала бити донета у форми решења, а не закључка, истиче да се о трошковима поступка одлучује одлуком о главној ствари, па како је у конкретном случају одлука о главној ствари донета у форми закључка, то је другим ставом одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка. Предлаже да Суд одбије тужбу као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе и одговора на тужбу, нашао да тужба није основана.

Према одредби члана 84. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", број 18/16 и 95/18), трошкови поступка јесу издаци за таксе, лични трошкови странке (трошкови доласка и губитка времена и зараде), неопходни и оправдани трошкови заступања странке и трошкови усмене расправе и извођења доказа (стварни трошкови сведока и стварни трошкови и награде вештака, тумача, преводилаца и привремених заступника, трошкови увиђаја и сл.), као и посебни издаци у готовом новцу органа који води поступак (путни трошкови службених лица, огласи и сл.).

Одредбом члана 85. став 2. истог закона, прописано је да орган сноси трошкове поступка који је покренут по службеној дужности и повољно окончан по странку, ако законом није друкчије предвиђено, а ставом 3. истог члана, прописано је да кад је првостепени поступак покренут захтевом странке, она сноси трошкове поступка, док је ставом 6. истог члана, прописано да ако жалба буде одбачена или одбијена или жалилац одустане од жалбе, трошкове другостепеног поступка сноси жалилац. Ако жалба буде усвојена, трошкове другостепеног поступка сноси орган који је одлучивао у првом степену.

Из разлога датих у образложењу оспореног закључка, произлази да је тужени орган, ставом II диспозитива оспореног закључка, одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка за састав жалбе у износу од 33.000,00 динара и за састав накнадног захтева у износу од 16.500,00 динара, налазећи да нису испуњени законски услови за усвајање истог. Након цитирања одредби члана 84, члана 85. став 2, 3. и 4. Закона о општем управном поступку, тужени орган налази да одступање од правила из члана 85. став 3. наведеног закона, постоји код двостранаких или вишестранаких управних ствари, односно да су случајеви накнаде трошкова поступка условљени учешћем две или више странака у поступку са супротним интересима. Према налажењу туженог органа, поступак остваривања права на слободан приступ информацијама од јавног значаја по основу Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, не спада у категорију сложених поступака, с обзиром да у том поступку учествује само једна странка као тражилац информације, због чега у вези са тим, ни поступак пред Повереником који решава по жалбама против органа власти, није сложен поступак у коме се жалилац не би могао снаћи без правног заступника, имајући у виду да се на интернет страници Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, између осталог, налазе и формулари жалби, чијим преузимањем и попуњавањем странке стичу могућност подношења уредне и на закону засноване жалбе Поверенику, а самим тим нема места, ни потребе за ангажовањем пуномоћника који би својим стручним знањем омогућио странци да заштити своја права на приступ информацијама од јавног значаја, будући да странка и сама може сачинити жалбу. Због наведених разлога, тужени орган налази да се ни

захтев за наканду трошкова у погледу сачињавања жалбе, не може сматрати оправданим, у смислу члана 84. Закона о општем управном поступку. Како поступак није покренут по службеној дужности, већ по захтеву странке, Повереник налази да нису испуњени законски услови за наканду трошкова поступка, због чега је на основу члана 87. став 2. Закона о општем управном поступку, у вези са чланом 23. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, одлучено као у ставу II диспозитива овог закључка.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о општем управном поступку, Суд налази да оспореним закључком, није повређен закон на штету тужиоца. Ово због тога што се основано тужбом истиче да свака странка може ангажовати адвоката, али Суд налази да кад је првостепени поступак покренут захтевом странке, она сноси трошкове поступка, у смислу одредбе члана 85. став 3. Закона о општем управном поступку. Како су одредбом члана 84. Закона о општем управном поступку, прописани трошкови поступка, између осталог и трошкови заступања странке, и то: неопходни и оправдани трошкови заступања странке, а имајући у виду одлуку Управног суда у погледу трошкова управног поступка на које тужени указује у одговору на тужбу, као и да је првостепени поступак покренут захтевом странке у управној ствари која није вишестраначка, с обзиром да Акционарско друштво "Железнице Србије", коме је поднет захтев, нема својство странке са супротним интересом, већ се ради о првостепеном органу, то је и према оцени Управног суда, правилно поступио тужени орган када је оспореним закључком у ставу II диспозитива, правилном применом одредбе члана 87. став 2. у вези става 3. Закона о општем управном поступку, одлучио да се одбија захтев тужиоца за наканду трошкова поступка, о чему су у образложењу оспореног закључка дати довољни разлози, које као правилне и на закону засноване прихвата и Управни суд и на њих упућује.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да они нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, имајући у виду правилно утврђено чињенично стање и правилну примену правила поступка.

Због наведених разлога, налазећи да ставом II диспозитива оспореног закључка није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је основном одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Будући да тужилац није успео у овом управном спору, јер је тужба одбијена, Управни суд је у погледу трошкова управног спора, основном одредбе члана 67. Закона о управним споровима и одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11,... и 18/20), који се сходно примењује у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 27.05.2021. године, II-2 У. 8/21

Записничар

Дамјан Анђелковић, с.р.

Председник већа-судија

Драган Јовановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице

Дејан Ђурић

AM

